

לך לך - פא ע"א

שם מלפני שבאה לעולם הנה נהנו נר על ראשו, שנאמר (איוב כט) כהלו נרו עלי ראשי, כל מי שרואים אותה מודענעים ואומרים הווא נעמי? היא משיבה ואומרת, (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראי לי כרא וגו'. אני מלאה הלכותי - באותו מקום, וריקם השכני ה' - כל תורה וכלי מעשים טובים, שהכניס אותי לגוף רע. למה תקראנה לי נעמי וה' ענה בי). ואם זוכה, נכנסת לגן עדן. פיון שנכנסת, יושבת שם בגן

[מודונת עם אלימלך, זה מחלון, שזה הרוח מודונ עם רוח, שזה הנפש השכלית] והתלבשו [ר"א ומתלבשת] שם בלבוש של הדמות של העולם הזה ושם מתעדנת.

סתר הסתרים נמסר לחכמי הלב. [ארבע] שלש דרגות הן שאחוזות זו בזו, ואלו הן נפש [נשמה לנשמה, הנשמה העליונה שנקראת יו"ד] רו"ח ונשמה. [נפ"ש] הנפש היא הפח שהגוף נכנה ממנו. שפאשר האדם מתעורר בעולם הזה להזדונג עם נקבתו, כל איבריו מסכימים [נ"א מתכנסים]

ונתקנים להנות [לנשמה] שם, ואותה הנפש והרצון שלו מסכים עם אותו המעשה [ממש], ומושף את אותה הנפש ומכניס אותה שם באותו הזרע ששופף. ומתוך רצון והמשכת הנפש שמושף לשם, נמשך פח אחר לשם מאותן הדרגות שנקראות אישי"ם, והפל נכנס במשיכת הזרע ההוא ונכנה ממנו הגוף. וזהו הפח הראשון הפחתון של אותם [ארבע] שלש.

ומשום שזאת [נשמה לנשמה] הנפש נקרכת בדבקות והיסוד של הגוף, הקרבן שנקרב לכפר על הנשמה נתן חלק לאותם הדרגות של אישי"ם [שנקראו רוח נפש השכלית], משום שמשיכת החלק של אותה

[נשמה] הנפש באה מהם. והינו שכתוב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי? שנותן מוון לאשי, והו שפע מאור שהם נהנים מוון השכינה], משום שהוא כפרת הנפש נוטלים חלקם. וכשמת אדם בעולם הזה, אותה הנפש לא וזה מן הקבר לעולמים, ובכח הזה יודעים המתים ומספרים זה עם זה. הרוח היא שמקימת את הנפש בעולם הזה, והיא משיכת התעוררות הנקבה לזכר כשהם

אתיבת היא ואמרה (רות א) אל תקראנה לי נעמי קראי לי כרא וגו'. אני מלאה הלכותי כהווא אתר וריקם השכני וי בלא תורה וכלא מעשים טובים דאעיל לי בנופא בישא למה תקראנה לי נעמי ווי ענה בי). ואי זכאת עיילת לגנתא דעדן, פיון דעיילת לתבא תמן בגנתא [אודוונת באלימלך דא מחלון דרא רוח אודוונ ברות דרא נפש השכלית] ואתלבשו [ר"א ואתלבשת] תמן בלבושא דדיוקנא דהאי עלמא ואתעדנת תמן.

סתרא דסתרין לחכמי לבא אתמסר. [ארבע] תלת דרגין אנון דאחידן דא ברא, ואלין אנון נפש [נשמתא לנשמתא נשמתא עלאה דאתקרי יו"ד] רו"ח ונשמה. [נפ"ש] נפש איהו חילא דגופא אתבני מניה. דכד בר נש אתער בהאי עלמא לאזדווגא בנוקביה פל שייפי מסתפמי [נ"א מתפנשי] ומתתקני לאתהנאה [לנשמה] תמן, והווא נפש ורעותא דיליה אסתפם ביה בהווא עובדא [ממש] ומשיף ליה להווא נפש ואעיל ליה תמן בהווא זרעא דאושיד.

ומגו רעותא ומשיכו דנפשא דמשיף תמן, אתמשף חילא אוחרא תמן מאנון דרגין דאתקרון אישי"ם, ועאל כלא במשיכו דהווא זרעא, ואתבני מניה גופא. ודא איהו חילא קדמאה תתאה דאנון [ארבע] תלת.

ובגין דהאי [נשמתא לנשמתא] נפש אקריב בדבקותא ויסודא דגופא, קרבנא דאתקריב לכפרא על נשמתא אתיהיבת חולקא לאנון דרגין דאישי"ם [דאתקרון רוח נפש השכלית] בגין דמשיכו דחולקא דהווא [נשמה] נפש אתי מנייהו. והינו דכתיב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי דהיב מוונא לאשי ודא הוא שפע מאור דאנון מתהנו מוון השכינה] בגין דהווא כפרה דנפש נוטלי חולקיהו. וכד מית בר נש בהאי עלמא, ההיא נפש לא אתעדי מן קברא לעלמין, ובחילא דא דעי מתניא ומשתעו דא עם דא.

רוח איהו דמקיים לנפש בהאי עלמא. ואיהו משיכו [נשמה] הנפש באה מהם. והינו שכתוב את קרבני לחמי לאשי [מהו לחמי לאשי? שנותן מוון לאשי, והו שפע מאור שהם נהנים מוון השכינה], משום שהוא כפרת הנפש נוטלים חלקם. וכשמת אדם בעולם הזה, אותה הנפש לא וזה מן הקבר לעולמים, ובכח הזה יודעים המתים ומספרים זה עם זה. הרוח היא שמקימת את הנפש בעולם הזה, והיא משיכת התעוררות הנקבה לזכר כשהם